

Presentació de llibre

És cosa sabuda i acceptable que allò que anomenem la vida cultural està feta en bona mesura de petits o grans rituals. L'òpera de gala i els músics de frac, les inauguracions i el *vernissages*, els premis literaris, el clubs d'opinió, sopars, col·loquis, vins d'honor, congressos i altres litúrgies regularment poc divertides i d'escassa utilitat. La cultura, suposant que tal fenomen o entitat tinga existència real i no fantasmal, viuria i funcionaria igual sense gala ni fracs ni vins ni *vernissages*.

Ara, entre els molts rituals de dubtosa substància, un dels més insubstancials és de la presentació de llibres. En un concert, la gent en definitiva escolta la música, a més de mirar-se de reüll. En la inauguració d'una exposició, els assistents, entre canapè i copa, van mirant els quadros o les escultures. En una estrena teatral, el personal acaba veient l'obra. En la presentació d'un llibre, no pot llegir ningú.

L'acte l'organitza un llibreter en la seua llibreria, o millor encara l'editor en un cèntric local llogat. Van acudint els curiosos, la colla de l'editor, alguns —pocs, generalment— col·legues o companys de gremi de l'autor. S'hi presenten, també —si l'autor és persona de família— la dona, les criatures i els parents il·lusionats pel protagonisme familiar. I si l'autor no és persona de família, pot portar-hi el *ligue* del moment. Arriba algun amic de l'ànima, i fins i tot alguna autoritat o polític en exercici. Els cambrers van repartint xampany. Poden ser deu persones, poden ser cent. Tant se val.

En el moment adequat, quan ja tothom està instal·lat i ha aconseguit una copa, el presentador fa la presentació. En pocs minuts —perquè la concurrència xarra i fa tertúlia— fa l'elogi sumari del llibre presentat, en parla mesuradament bé (i l'autor trobarà l'elogi curt), o desmesuradament bé (i no s'ho creurà ningú), i li passa el micro a l'autor. Un instant de silenci, l'autor no sap què dir. Diu alguna bovada, agraeix l'acte i l'assistència, i calla. Més silenci. S'ha acabat. Ningú no sap què comentar, perquè no han pogut llegir el llibre. Tampoc no poden posar-se a llegir-lo allà mateix, tot bevent xampany, perquè no hi ha temps, i a més faria lleig. Ni poden comprar-lo, si no és que l'acte es fa en una llibreria. En qualsevol cas, i a pesar de tot, els assistents feliciten l'autor, que passa de rotgle en rotgle. No se sap si el feliciten pels elogis rebuts, pel xampany, o pel simple fet d'haver publicat un llibre.

Tampoc no se sap per quina raó profunda la gent continua acudint a les presentacions de llibres. Ni se sap si les presentacions amb xampany contribueixen al volum de les vendes (un dels meus llibres *menys* venuts va ser un dels més abundantment presentats: amb cervesa, amb xampany, amb vi i amb Coca-cola). No se sap res, però continuen fent-se presentacions. Com ara, fa pocs dies, la presentació d'un llibre meu. Que per això he escrit aquest article, no per altra cosa.

J. F. Mira